

fuldt ud berettiget til at stille for enkelte Fags Vedkommende. Det er derfor, jeg tillader mig at rette disse Spørgsmaal til den højtærede Minister, thi det forekommer mig, at de staa i nøje Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Er nemlig Seminarierne saaledes, at de trænge til en Omordning, ere Lærerne Mænd, der ikke kunne fyldestgøre de Krav, som Staten stiller til dem, saa forekommer det mig, at der heller ikke er Anledning til at forøge deres Lønninger, men snarere skulde man saa gaa til at omordne den hele Institution.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, fremdrog for det første den Egenhed ved de kongelige Skolelærerseminarier, at saaledes som de hidtil have været indrettede, have deres Forstandere været Præster, og for de tres Vedkommende nødvendigvis maattet være Præster, og han spurgte da, om denne Ordning kunde siges at være hensigtsmæssig og heldig, og om det ikke var paa Tide, at man kom bort derfra og gik over til at faa en Seminarieforretning af Skolemænd uden Hensyn til, om disse vare Præster. Hvorfor man fra først af er gaaet til at gøre Sognepræsten i det Sogn, hvor vedkommende Seminarium ligger, til Forstander er vistnok ganske simpelt fordi det har været det billigste, man har ikke haft Raad til mere og har derfor ment, at det var den billigste Maade at faa Sagen ordnet paa. Man har kun oprettet eet, om man saa kunde kalde det, Normalseminarium, hvor Forstanderen ikke nødvendigvis maatte være Præst, og hvor han heller ikke altid har været det, i alt Fald ikke fungerende Præst, selv om han en Tidlang i sit Liv har været Præst. Hvis det ærede Medlem havde lagt en lille Smule Mærke til det Forslag, jeg har tilladt mig at indbringe, dets § 1, vilde han have set, at det efter det for Fremtiden vil være muligt, hvor man i det enkelte Tilfælde maatte anse det for heldigt, at forlade den Vej, man hidtil har været inde paa, at lade den vedkommende Sognepræst tillige være Seminarieforstander. Der er aabnet en Mulighed for Administrationen til at tage andre end vedkommende Sognepræst til at beklæde dette Embede, men ganske vist, det er ikke gjort til Pligt for

Administrationen, men der er aabnet en Mulighed derfor just ved den Bestemmelse, der her er foreslaaet, og længere tror jeg ikke, der er Grund til at gaa for Djeblikket; kan dette gennemføres, tror jeg, man maa være tilfreds. Forovrigt er jo den faktiske Tilstand ikke den, som det ærede Medlem udtalte, at de vedkommende Forstandere for de 3 kongelige Seminarier som vigtigste Op-gave have at være Sognepræster. Det kan gerne være, at det formelt kan siges, men i Realiteten er det ikke saaledes. I Realiteten er den vedkommende Præsts væsentligste Arbejde at være Seminarieforstander, og han har derfor en Kapellan ved sin Side, som besørger hans Forretninger som Præst. Saaledes er Sagen i Virkeligheden, og det har altid været saaledes, at naar et saadant Sognekald skulde besættes, har man ikke bejat det alene eller først og fremmest af de samme Hensyn, som ellers anvendes lige overfor Sognekalds Besættelser, men af Hensyn til at kunne faa en Præst, der tillige kunde være en dygtig Seminarieforstander, og jeg tror ogsaa, at det i det hele og store maa siges at være lykkes gennem Tiderne. Dernæst omtalte det ærede Medlem det store Mandefald, som er flet ved den sidste Eksamen for Seminarierne, og han spurgte mig da om, hvad Grunden hertil kunde være, om den kunde søges i, at de kgl. Seminarier vare daarlige Anstalter med udelige Forstandere og udelige Lærere. Jeg vil dertil sige nej, det kan ikke være Grunden. Jeg tror, at i det hele og store maa det siges, at de kgl. Skolelærerseminarier ere vel styrede og forsynede med flinke Lærere. Dernæst spurgte det ærede Medlem mig, om Grunden kunde søges i, at Eksamenkommissionen har stillet alt for urimelige Fordringer i Aar. Det tror jeg heller ikke. Jeg tror, at de Fordringer, der ere blevne stillede, ere i Overensstemmelse med den Anordning om Skolelærereksamen, som hidst er udfkommen. Og endelig spurgte det ærede Medlem, om Ministeriet i Tide, det vil sige for 2—3 Aar siden, havde meddelt Seminarierne, at der vilde blive stillet andre og større Fordringer end hidtil. Nej, der er ikke flet nogen Anmeldelse i saa Henseende til Seminarierne, og heller ikke har Ministeriet troet, at en saadan Meddelelse var nødvendig. Den væsentligste Grund til det